Duminicile unui nesportiv

SPAȚII ACTIVITĂȚILOR RECREATIVE

Deunăzi, cind, în ciuda soarelui vesel de Prier, mai băteau niște vînturi învălmășite peste Capitală, care puteau face din puțina mea coafură o vîrtelniță de șuvițe spoite cu varul timbrului, încît nu mă despărțisem încă de pălărie, mingea unor copii, ce jucau fotbal în stradă, mi-a luat-o din cap într-o clipită. M-a necăjit întîmplarea, fiindcă țin la pălăria asta de culoarea bostanilor răscopți, pe care am cumpărat-o în Praterstern mai demult, și nu-mi prea surîde s-o văd tăvălită în praful de pe macadam. Pe copii însă, care m-au confundat cu bara unei porți mobile de fotbal, nu m-am putut supăra, înțelegîndu-le nevoia de joacă, mai ales că se aflau în scurta lor vacanță de primăvară, cînd energiile tinere se trezesc la noua viață a anotimpului, stimulent binevenit pînă și la vîrstele mai înaintate. Se jucau copiii, în plină stradă, așa cum se joacă în multe alte cartiere ale orașelor moderne, din lipsă de spații corespunzătoare pentru activitățile motrice recreative ale tineretului.

Am făcut atît de multe pentru îndestularea simpatiilor sportive ale generațiilor ce ne urmează, încît România se află în lotul țărilor cu cele mai numeroase realizări în acest domeniu. Mai sînt însă aspecte care așteaptă inițiativa înțelegătoare a edililor inspirați, pentru crearea unor terenuri mici pentru jocuri, pentru practica activităților proprii vîrstei copilăriei și adolescenței. Se găsesc încă în București — ca și de altfel pretutindeni prin orașele țării — spații verzi, care pot permite desfășurarea, ferită de pericolele străzii circulate, a activităților recreative, ca jocul cu mingea, alergările de tip slalom, trecerile de obstacole mici, terenurile de tenis și chiar un minimum de aparataj pentru gimnastică. Ele oferă o destindere plăcută și un mijloc de canalizare rațională, utilă, optimă a energiilor tinere.

Instalațiile acestea cu caracter recreativ — cum zonele împădurite și pajiștile cu lacuri, ape curgătoare, terenuri mai vaste, se află de obicei la marginea orașelor sau în afara lor — ar constitui un auxiliar neprețuit al educației civice, cunoscînd forța sigură de disciplinare fizico-morală a jocurilor, descongestionînd, în același timp, arterele de circulație urbane, în care vehiculele amenință continuu integritatea corporală și chiar viața celor aflați la vîrsta iresponsabilă.

George SBÂRCEA

SPORTUL ÎN MAXIMAFILIE

În sala mică a Palatului Republicii a fost deschisă Expoziția de maximafilie Franța — România, cu peste 50 de expozanți din cele două țări.

Preocupare veche de mai bine de cinci decenii, maximafilia este rezultatul a două pasiuni care se completează reciproc — filatelia și colecționarea de cărți poștale ilustrate. Maximafilistul colecționează cărți poștale ilustrate pe care se aplică mărcile și ștampila poștală în deplină concordanță cu subiectul ilustratei.

Printre colecțiile expuse, numeroase au temă sportivă. Căci sportul constituie una din temele majore ale filateliei, mărcile cu tematică sportivă fiind foarte căutate și apreciate de către colecționari.

Reține atenția vizitatorilor colecția „Olimpiade", a expozantului Vasile Pănescu din Focșani. O scurtă istorie ilustrată a olimpiadelor moderne, de la renovatorul Jocurilor Olimpice, Pierre de Coubertin, și pînă la Mexico-68. Interesantă este prima ilustrată-maximă a colecției care reproduce figura ilustrului părinte al olimpiadelor, pe care este aplicată o marcă poștală din Republica San Marino, înfățișîndu-l pe Pierre de Coubertin, maxima fiind obliterată cu o ștampilă datată 28.VIII.1958 — Poșta Aeriană — SAN MARINO.

Colecția semnată Geo Văduva din București înfățișează aproape toate disciplinele sportive. Se remarcă o splendidă ilustrată-maximă cu o fază palpitantă de hochei, pe care este aplicată marca de 40 bani din seria Jocurilor Olimpice de iarnă de la Innsbruck-1964.

Grupa de maximafilie de la Palatul Pionierilor este prezentă cu o semnificativă colecție „Sport". Vîrsta expozanților : 9—12 ani, elevi de la școlile elementare 160 ș 193 din Capitală.

Nu putem să nu facem o mențiune pentru prețioasa colecție „Marină — nave — pescuit sportiv, navigatori, porturi și propagandă maritimă", semnată Le Bigot Hervé din Paris, colecție care aduce un plus de inedit expoziției.

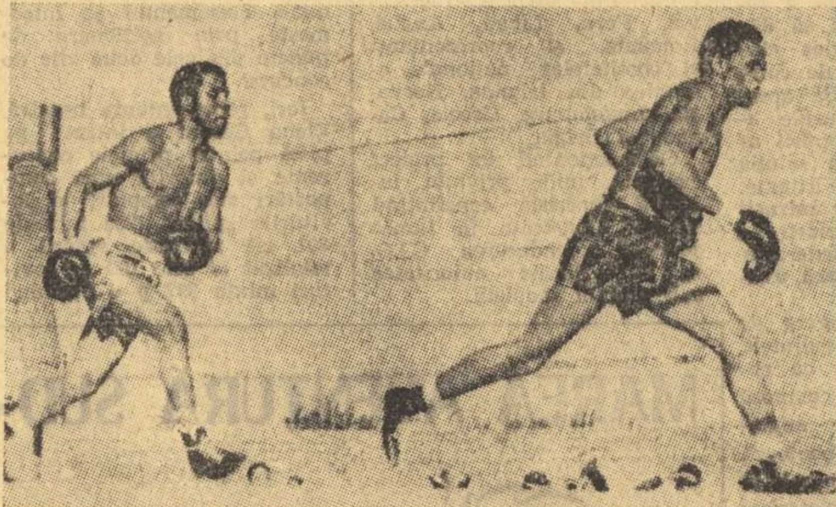

A FOST DESCOPERIT MORMÎNTUL SOLDAȚILOR DE LA MARATHON

Nu este un secret pentru nimeni că cea mai lungă alergare din probele clasice ale atletismului poartă numele locului vestitei bătălii a grecilor antici cu armata invadatoare a perșilor. Se știe, de asemenea, că marathonul inaugural s-a disputat în 1896, în cadrul primei ediții a Jocurilor Olimpice moderne, chiar pe traseul parcurs de soldatul care a anunțat victoria, cetății Atena.

De curînd arheologii greci au descoperit într-un tumul unul din mormintele eroilor căzuți în aceasta bătălie celebră, care a avut loc în anul 499 î.e.n.

Cele 50 de schelete găsite sub movila de pămînt de pe cîmpia de la marginea localității Marathon, bine conservate de o construcție de piatră, urmează să fie expuse într-un muzeu care se va organiza chiar pe locul unde au fost descoperite.

Fuga-i rușinoasă, dar...

În cursul unui meci de box disputat în provincia sud-africană Natal a putut fi surprinsă această ciudată imagine în care challangerul Joe Sishi pare să-l fugărească în ring pe campionul semimijlociu Absalom Kubheka. Dar aparențele înșeală. Lovit puternic și scos printre corzi, campionul a revenit în ring, a evitat primele contacte, pentru a se reface și abia, după aceea, și-a învins adversarul prin k.o. tehnic în rundul al 6-lea păstrîndu-și titlul !

RÎNDURI DESPRE NATURĂ ȘI PROTEJAREA EI

Istoria lui Homo Sapiens este în ultimă esență istoria cunoașterii și supunerii naturii înconjurătoare. De-a lungul mileniilor, omul a admirat natura, a proslăvit-o, a cîntat-o, a descris-o în versuri și proză, a zugrăvit-o pe pînzele lui Velasquez, Breughel sau Grigorescu, dar a și cercetat-o cu ochi iscoditori pentru a-i smulge tainele. Materialiștii antici i-au dedus INFINITATEA prin enunțarea teoretică a atomului, Mendeleev i-a făcut radiografia și a fixat-o în genialul său tabel, Lavoisier i-a stabilit ETERNITATEA prin permanența transformărilor materiei, iar Darwin a studiat și enunțat legile fundamentale ale adaptării și evoluției speciilor. Geniul uman care a descoperit focul și roata, electricitatea și energia atomică, vaccinul și penicilina, navele cosmice și televiziunea în culori, continuă să sfredelească natura cu aceeași neobosită ardoare și pasiune ca și în trecut.

Sub acțiunea omului, universul contemporan se transformă continuu. Peisajul țărilor industrializate ca și al celor pe cale de industrializare, suportă spectaculoase modificări. Betonul, fierul și masele plastice se extind tot mai mult în afara orașelor, reduc treptat dimensiunile cîmpiilor și pădurilor... Într-o singură viață de om, orașele devin superorașe, iar satele orașe. Muncitorii devin intelectuali, iar lucrătorii agricoli devin mecanici și electricieni.

Dar, în dialectica acestei dezvoltări survin și elemente contradictorii. Omul smulge bogățiile pămîntului și le prelucrează în mod tot mai complex pentru bunul său trai, pentru dezvoltarea civilizației, dar tot el reduce sistematic zonele verzi, poluează aerul și apele, își creează propriii săi dușmani : emanațiile toxice, zgomotele și surmenajul.

Era o vreme cînd cucerirea spațiilor de către om se producea irațional, haotic și sălbatic ca în paginile lui Jack London. Din păcate mai asistăm și astăzi la fenomene neliniștitoare care declanșează măsuri la nivel guvernamental. O recentă lucrare a englezului Richard Fitter stabilea printre altele că în ultimii 200 de ani, existența a 370 de specii de mamifere a fost pusă în pericol ca urmare a poluării aerului și apelor sau a nesocotinței unor oameni.

Nu de mult, am aflat cu tristețe că s-a interzis accesul timp de 2 ani în Poiana Narciselor în vederea protejării ei de actele inconștiente (a se citi barbare) ale unor oameni lipsiți de elementarul simț de respect față de natură.

Natura își are legile sale extrem de exacte și echilibrul său determină însăși existența noastră. Orice intervenție irațională asupra ei are efecte uneori imprevizibile pe distanțe de numai cîțiva ani. Este îndeobște cunoscut faptul că distrugerea — cu secole în urmă — a Codrilor Vlăsiei, a modificat substanțial clima Bărăganului, supunîndu-l unor vînturi nemiloase și secetei. De aceea astăzi, organisme specializate, investite cu putere prin lege, veghează la protejarea ei, la conservarea speciilor pe cale de dispariție, la puritatea aerului pe care-l inspirăm și a apelor pe care le folosim.

Dar protejarea florei și faunei, lupta împotriva poluării aerului și apei, respectarea unor reguli precise, nu trebuie să preocupe doar niște organisme specializate ci și pe fiecare cetățean în parte.

Poate va veni timpul (și nu ar fi deloc rău ca aceasta să se petreacă cît mai repede) ca în școală, acolo unde sînt pregătite viitoarele generații, să se predea măcar noțiuni elementare de ecologie, cu aplicații practice în excursiile pe care le organizează școlile.

★

Prezentele rînduri sînt pornite, în egală măsură, din dorința de a trezi interesul pentru petrecerea timpului liber în natură dar pentru a lansa un apel la protejarea ei, la respectarea unor reguli elementare (unele afișate chiar în văzul turiștilor).

Desele peregrinări profesionale mi-au prilejuit, în ultimul timp, numeroase constatări privind posibilitățile sporite de a ieși la sfîrșit de săptămînă din ambianța orașelor, precum și modul în care unii cetățeni înțeleg sau nu să țină seamă de anumite reguli.

Rețeaua mult extinsă a șoselelor asfaltate (peste 5000 km, construite sau refăcute numai în actualul plan cincinal), oferă largi posibilități pentru O.N.T. sau pentru numeroșii posesori de autoturisme de a părăsi tradiționalele trasee duminicale dintre care cel mai frecventat din țară rămîne tot cel de pe Valea Prahovei, cu toate că trasee optime, ca cel de pe Valea Teleajenului sau a Dîmboviței, oferă ochiului o încîntare incomparabil mai mare, prin varietatea peisajului. Rețeaua hanurilor, popasurilor și campingurilor s-a extins și asta este bine. Dar vrednicia lui Mercur nu reprezintă totul. Din păcate nu aceleași eforturi s-au depus și pentru extinderea numărului de cabane în munți unde, deseori, și deservirea lasă de dorit.

Simpla enumerare a unor constatări, nu poate avea, firește, decît o eficiență redusă. Dar o facem.

Dintre deficiențele mai frecvente ar fi de semnalat absența sau SIMPLISMUL indicatoarelor pe șosele (mai ales pe cele secundare) cu marcarea locurilor istorice sau de interes deosebit. Cred că consiliile populare județene mai ales din județele de munte pot face mult mai mult și cu un plus de originalitate pentru marcajul șoselelor și a drumurilor de munte, la fel ca și pentru buna deservire a cabanelor (în general insuficiente). Curățenia pădurilor și a locurilor de agrement depinde, în mare măsură, și de modul în care cetățeanul înțelege să o păstreze. De aceea, mi se par cu totul insuficiente numai tabelele cu privire la interzicerea focului sau a vînatului. Extinderea unor îndemnuri și reguli, afișate vizibil, ar contribui la o mai bună conservare a acestor locuri de sănătate și agrement. Este cazul de asemenea, să se interzică cu desăvîrșire spălatul mașinilor în rîurile de munte, practică devenită foarte răspîndită pe Valea Timișului și pe altele cu trafic mare. Nu mai vorbim de acei excursioniști care țin să-și marcheze prezența prin reziduri culinare, prin încrustări pe copaci sau prin cantitatea florilor pe care le culeg, deseori cu rădăcină cu tot.

Ar mai fi de amintit și dăunătorul obicei al unor copii (cărora nimeni nu le atrage atenția), de a distruge cuiburi de păsări sau furnicare. Asemenea deprinderi, ca și altele asemănătoare, duc la degradarea florei și faunei din locurile de excursii. Iar dacă efectele acestei degradări nu sînt vizibile imediat, fără îndoială că ele nu vor întîrzia să se facă simțite în anii următori.

Departe de a epuiza numeroasele aspecte ale acestei complexe probleme, cred că efortul concentric al instituțiilor care au în gospodărire și conservare parcurile, pădurile, locurile de excursii și instalațiile aflate pe acestea, sporirea calificării celor care conduc excursii, precum și sporirea răspunderii tuturor cetățenilor față de aceste izvoare de sănătate, nu pot avea decît efecte salutare pentru protejarea naturii, pentru continua înfrumusețare a locurilor de excursii și agrement, pentru promovarea unei atitudini civilizate față de aceste bogății ale țării, care stau la îndemîna tuturor.

B. ION

MEDITAȚII inocente...

III. ÎNCHEIERE

Interlocutorul meu și-a aprins pipa și a început să picîie liniștit din ea.

— Te-ai înfierbîntat.

— Da, dar am și terminat. Sînt sigur că dumneata ai sesizat, din tot ce ți-am spus, exact ceea ce trebuia să sesizezi. Să nu crezi că asta înseamnă din parte-mi un fel de rousseau-ism cam întîrziat și desuet. Nu. Țărăncuțele de la Trianon-ul cel mic ale Mariei Antoinette, fostă arhiducesă de Austria și regină a Franței anilor pre-revoluționari (ți-o spun, așa, în treacăt, mai ales dumitale care ești francez) m-au întristat întotdeauna, deoarece se pare că în ultimul timp au devenit pentru noi model în materie. În schimb, am fost mereu mișcat de cabanele și casele de forestieri rătăcite unde nici nu te gîndești, luminate noaptea de o singură fereastră, îmbietoare chemare printre trunchiuri... iar acolo, omul dintr-însele să fii sigur că-i gata să-ți aștearnă o mămăligă cît un soare galben pictat de Siqueiros, să-ți fiarbă niște ouă și să-ți pună alături o bucată de caș și cîteva fire de ceapă cu gust de pădure. Noaptea, vei putea să dormi în fînul din pod, sau învelit cu o cergă pe prispă, să asculți vuietul lung de apă al brazilor stîrniți de vînt. Cum de altfel, am și făcut noi doi. Asta nu-nseamnă că nu accept noile hoteluri și ambianța lor, sau că aș fi împotriva oricăror tendințe spre eleganță și confort. Dimpotrivă: pledez pentru ele, dar numai dacă sînt făcute cu cap și bună cuviință. Și cu acel inefabil suflu care să te oblige să simți adîncimea poporului pe care-l vizitezi. Ilustrîndu-ți cele de mai sus, dă-mi voie să-ți povestesc ceva :

Un prieten doctor a fost invitat la un congres medical, în Norvegia. Profesorul care-l invitase în mod special, după terminarea colocviului (cancer), l-a poftit pe el și pe încă un coleg, pentru cele două-trei zile cîte le mai rămăseseră de stat, să meargă la casa părinților lui din regiunea Narvik. S-au dus cu un vaporaș de coastă. Casa era o cabană de lemn, într-o pădure de pini, suspendată deasupra unui fjord. Cred că știi că Narvik se află dincolo de cercul polar de nord : cînd au sosit, ningea cu fulgi mari, de la micul port s-au deplasat cu o sanie trasă de reni. În cabană nu se afla decît un bătrîn îngrijitor, părinții profesorului muriseră de mult. El însuși avea aproape 80 de ani. N-are rost să-ți descriu cum era cabana aceea, ți-o închipui : sufragerie cu cămin de fier forjat în care ardea focul, coarne de reni și blănuri agățate pe pereți, ceas vechi cu cuc și greutăți de aramă, mobile țărănești pictate, faianțe albastre de Troms. După ce-au mîncat, profesorul a umplut un blid de lemn cu lapte de oaie, și l-a dus afară : la ușă, era prinsă o policioară. Profesorul a pus blidul pe ea.

— Pentru ce ? a întrebat prietenul meu.

— Pentru troll-ul casei. Și cum a fost privit cu mirare, profesorul a zîmbit cu bunătate. Pentru piticul nostru de sub prag. Va veni la noapte să-l bea.

— Chiar vine ? a îndrăznit prietenul meu să zîmbească. Poate-l bea o vulpe sau altă sălbăticiune.

— Poate, a răspuns încet profesorul norvegian. Poate... dar aici s-a pus blidul ăsta de cînd mă știu eu. Tatăl meu, bunicul și bunicul-bunicului meu tot aici l-au pus. De cînd durează casa s-a pus blidul aici.

Profesorul era laureat al mai multor universități europene și americane, cutreierase lumea, publicase o grămadă de lucrări științifice. Cînd se ducea însă la casa părinților lui de dincolo de cercul polar de nord, punea pe o policioară un blid cu lapte de oaie, pentru umbra de basm și de totdeauna a acelei case. Posibil ca prietenul meu să fi inventat istorisirea sau s-o fi citit undeva, habar n-am. Ți-o povestesc cum mi-a povestit-o ; s-a simțit brusc înconjurat de toată literatura aceea de vis și neguri calme, palpitînd în duhurile lui Hamsun, ale rătăcitorului Perr Gynt sau ale lui Gösta Berling.

Tovarășul meu de călătorie a umplut paharele cu coniac și și-a frecat, gînditor, obrazul cu palma.

— ...Ceva asemănător cu ce ai vrut să-mi arăți și dumneata în drumul nostru, nu ?

— Da. Sufletul nostru autentic, la alte perspective și dimensiuni. Cînd o să mai ai timp sau o să revii pe la noi, am să-ți amplific această autenticitate... dacă o să mai vrea piticul dumitale și al meu, bine-nțeles.

...Am crezut că uitase toate astea : nu le uitase. Și atunci, de ce n-aș mărturisi iarăși că faptul mă bucură și-mi umple sufletul de mîndrie ?

Al. STRUȚEANU

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ING. ION GAVRILESCU, PLOIEȘTI. În legătură cu faptul că sorții au dus echipa noastră, în grupa a III-a, alături de marile echipe ale Braziliei, Angliei și Cehoslovaciei — ați făcut un catren :

Grupa III-a nu-i fatală,
Așa după cum se vede,
Multă lume poate crede
Că jucăm chiar în finală !

TRAIAN PIPI, CRAIOVA. 1) Constantin a debutat în echipa națională în 1956, în meciul cu Iugoslavia, de la Belgrad. Scor : 1—0 pentru noi. 2. Tînărul fotbalist Deheleanu, de la Steaua, a jucat la C.I.L. Blaj, un nume pe care îl pronunțăm cu respect, de cînd a eliminat Petrolul din Cupa României ! Unde îi puteți scrie lui Deheleanu ? În mod normal, pe adresa clubului Steaua, București, strada Plevnei 114. Dar, cu adresa fotbaliștilor trebuie să fii atent. A doua zi poate să nu mai corespundă.

MARIN ZAMFIR, COMUNA SÎRBENI. Cel mai bun portar român ? E greu de spus. Și-apoi, cine ar putea pretinde că părerea lui este mai judicioasă decît a altuia ? Preferințele mele se îndreaptă spre... mai mulți. Dar, în primul rînd, spre Voinescu, Toma, Mircea David și Pavlovici. Repet : cu drept de contestație !

NICOLAE DENEȘ și NICOLAE CRIȘAN, DEJ. Fotbalistul Naghi, de la A.S.A. Tîrgu-Mureș, n-a făcut parte din lotul de juniori U.E.F.A. 1962, dar a activat la Viitorul.

VIRGIL POP, BUCUREȘTI. Periodic, în toată țara, se organizează (de către comisiile județene) cursuri de arbitri de volei. Dv., locuind în București, vă puteți adresa Consiliului municipal pentru educație fizică și

sport. Să vă dau și adresa : Biserica Amzei 6. Succes ! La admitere și, mai ales, mai tîrziu !

GEORGETA BOTESCU, MORENI. 1. **„Sînt soția fostului fotbalist Botescu, de la Petrolul. Timp de doi ani el a fost arbitru republican. Neprezentîndu-se la un nou examen (pentru care a fost anunțat cu întîrziere), a fost lăsat, cum se spune, pe tușă. Acum, arbitrează la județ, unde fie ploaie, fie furtună, se duce ca un cîine devotat stăpînului său".** După cum văd, nu vă deranjează de loc faptul că... stăpînul e fotbalul, și nu dv. ! Sînteți prima soție care nu numai că nu-i face zile fripte soțului ei, mort după fotbal, dar încearcă să-i dea chiar o mînă de ajutor, prin intermediul ziarului ! Vă felicit și vă promit că voi discuta la Colegiul central al arbitrilor problema soțului dv. 2) Cu experiența pe care ați căpătat-o în anii de cînd sînteți chioșcar de presă, desigur că aveți un cuvînt de spus în ceea ce privește viitorul almanah al ziarului nostru. Am reținut sugestiile pe care ni le faceți, mulțumindu-vă pentru aceasta.

VIOREL BACIU, BRAȘOV. Nu există insigne, nu există fotografii ale fotbaliștilor din echipa națională, într-un cuvînt, nu există preocupare. Pasiunea dv merge însă pînă acolo, încît doriți să aveți și fotografia... masorului. De fapt, aceasta este singura pe care pot s-o procur mai repede !

R. BÎRSAN, BUCUREȘTI. Meciul cu R.A.U., pentru Cupa Davis, s-a încheiat cu scorul de 3—2 pentru noi. În mod neașteptat, primul jucător al oaspeților, El Shafey, avea să cîștige atît la Țiriac, cît și la Năstase. Ultimele performanțe ale jucătorului egiptean, printre care și victoria în fața celebrului Rod Laver, fac însă mai puțin... inexplicabile victoriile lui de-atunci.

MARTON ȘTEFAN, TIMIȘOARA. Am reținut cîteva dintre datele trimise de dv. : 1. Cea mai mare asistență la finala campionatului mondial de fotbal : 200 000 — la finala de la Rio de Janeiro, din 1950, dintre Brazilia și Uruguay. Cea mai mică : 50 000 — la finala de la Stockholm, din 1958, dintre Brazilia și Suedia. 2. De două ori, finala campionatului mondial a necesitat prelungiri : în 1934, la Roma (Italia — Cehoslovacia) și în 1966, la Londra (Anglia — R.F. a Germaniei).

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele : . . . .

. . . .

Adresa : . . . .

. . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim : din fiecare grupă se calificā primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .
GRUPA B . . . .
GRUPA C . . . .
GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL ?

. . . .

LOTO-PRONOSPORT

MARI AVANTAJE PENTRU PARTICIPANȚI !

Începînd cu concursul Pronoexpres din 13 mai, tragerea Loto din 15 mai și concursul Pronosport din 17 mai 1970, se vor atribui autoturisme la fiecare tragere și concurs obișnuit.

Prin noile și marile avantaje acordate de către Loto-Pronosport participanții pot cîștiga SĂPTĂMÎNAL la Loto, Pronoexpres și Pronosport — la alegere — autoturisme Moskvici 408 cu caroserie 412, Dacia 1100, Moskvici 408 cu 4 faruri și radio, Skoda 100 S și Skoda 1000 M.B.

La Loto și Pronoexpres autoturismele se vor acorda în cazul în care valoarea unitară a unui premiu obținut pe o variantă de 5 lei (Loto) și 6 lei (Pronoexpres), indiferent categoria și extragerea, este egală sau superioară contravalorii unuia dintre autoturismele anunțate.

La Pronosport, autoturismele se vor acorda în cazul în care valoarea unitară a unui premiu obținut pe o variantă cîștigătoare, indiferent categoria și felul buletinului sau biletului jucat, este egală sau superioară contravalorii unuia dintre autoturismele anunțate.